

Latvijas Republikas prezidentam Raimondam Vējonim

Atklāta vēstule

Augsti godātais Valsts prezidenta kungs!

Otrajā Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forumā Jūs uzsvērāt no Latvijas emigrējušo problēmu un sacījāt: „**Tādēļ joprojām un vienmēr būs būtisks jautājums: kā kaut daļu no aizbraukušajiem atgriezt atpakaļ? Ar materiāliem pamudinājumiem vai emocionāliem saukļiem, ar piederības sajūtas stiprināšanu Latvijai vai valstiskās pašapziņas celšanu? Nav vienas receptes un universāla paņēmiena. Tas var būt tikai plašu pasākumu kopums un mērķtiecīga politika. Ar reklāmas kampaņām un skaļiem saukļiem vien nepietiks.**” Šim Jūsu redzējumam pievienojos bez atrunām.

Atjaunotā neatkarība Latvijai bija milzīga iespēja, kuru neprasmīgi, nacionāli neapzinīgi, bezatbildīgi un arī negodīgi un alkatīgi izmantojot, šodien esam viena no pēdējām valstīm ES. Nopietnākie par to liecinošie fakti ir **345000** ekonomisko emigrantu, gandrīz **100000** bezdarbnieku uz vietas, ap **50000** jauniešu, kas nekur nemācās un nestrādā, latviešu tautu deldējošā zemā dzimstība. Tas viss kopumā ir vismaz 50% zaudēta IKP un nesasniegts plaukstošas labklājības valsts statuss. Tā, manā skatījumā, ir **Latvijas šodienas un nākotnes galvenā problēma.**

Mani kā latvieti un Latvijas valsts pilsoni šī situācija biedē un mudina meklēt tai risinājumu. Tas taču ir manas ģimenes, bērnu, mazbērnu, tautas un Latvijas valsts jautājums. Man tas ir svarīgs, būtisks. Neaizkavēšu Jūsu uzmanību ar daudzajām valsts atjaunošanā pielautajām kļūdām, bet minēšu tās, bez kuru novēršanas un lietu saukšanas īstajos vārdos, tautas apziņu degradējošās un attīstību bremzējošās problēmas turpināsies.

Mēs bijām okupēta valsts. Latvijai bija nepieciešama un pēc ANO statūtiem arī bija tiesības uz deokupāciju. Tā tika veikta tikai daļēji – izvedot Krievijas okupācijas karaspēku. 25000 atvaļināto militāristu ar ģimenēm un no PSRS nelikumīgi Latvijā iepludinātie kolonisti palika. Latvija apņēmas tos integrēt, taču integrācija bija neveiksmīga, jo liela daļa kolonistu to nevēlējās, un rezultātā vēl šodien Latvijā dzīvo turpat 300000 latviešu tautai un Latvijas valstij nelojālu pilsoņu, ko apliecināja arī referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu. **Okupācijas sekas joprojām nav novērstas.**

Nav atrisināta nacionāli jūtīgā tēma par latviešu leģionāriem, kas skar mūsu pagātņi un bez kuras godīgas un taisnīgas izvērtēšanas nav uz attīstību virzošas nākotnes. Leģionāri karoja pret pareizo ienaidnieku, taču liktenis tā bija lēmis, ka nācās to darīt kopā ar nepareizu sabiedroto – kara zaudētāju. Arī amerikāņi, angļi, franči karoja ar pareizo ienaidnieku un tāpat kopā ar nepareizu sabiedroto, tikai tas bija kara uzvarētājs. Viņiem, tāpat kā leģionāriem, nebija izvēles. Viņu sabiedrotais PSRS gan kara gaitā, gan pēc tā daudzām Eiropas valstīm atnesa postu un teroru, kas ilga 50 gadus. Leģionāri karoja drosmīgi, prasmīgi un karavīru vārda cienīgi, un to joprojām negrib piedot mūsu valsts okupētāji, kas līdz pat šai dienai atriebjas ar zemisku leģionāru diskreditēšanu. Mēs uz to reaģējam ar glēvu zemošanos: atcēlām oficiālu leģionāru piemiņas godināšanu, valdība pat vērš represijas pret valsts ierēdņiem, kas 16. martā uzdrošinās parādīties pie Brīvības pieminekļa. Pirms dažiem gadiem pat pieprasīja ministra demisiju. Baidoties no Latvijas okupētājvalsts PSRS mantinieces Krievijas reakcijas, vietējo „antifašistu” protestiem un no vēsturiskās patiesības Krievijas melu dūksnājā „aizmaldījušos” ES komisāru spiediena, apsver pat iespēju vispār aizliegt leģionāru godināšanu pie Brīvības pieminekļa, bet vienlaikus mūsu pašcieņu apkaunojošā veidā atļauj svinēt Padomju okupācijas atjaunošanu Rīgā un Latvijā. Es kā latvietis gaidu Latvijas Valsts prezidentu, kas cieņpilni izdzēsīs šo kauna traipu un 16. martā

noliks vainagu vai puķes pie Brīvības pieminekļa, kas dotu cerību uz Lestenes Brāļu kapos Nezināmā karavīra kapa plāksnē iekalto vārdu: „**Mēs gaidām taisnības augšāmcelšanos**” piepildīšanos.

Satversmes preambulas pirmajā teikumā rakstīts, ka „1918. gada 18. novembrī proklamētā Latvijas valsts ir izveidota, apvienojot latviešu vēsturiskās zemes un balstoties uz latviešu nācijas negrozāmo valstsgribu un tai neatņemamām pašnoteikšanās tiesībām, lai garantētu latviešu nācijas, tās valodas un kultūras pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem”, bet jau nākamajā teikumā, un tā līdz preambulas beigām, redzam, ka šī mērķa realizēšana un garantēšana nodota Latvijas tautas ziņā. Ņemot vērā, ka Latvijas tautā ir iekļauti arī šeit nelikumīgi palikušie un Latvijai kā nacionālai valstij nelojālie padomju laikā iepludinātie kolonisti, **latviešu tautas izredzes pastāvēt un attīstīties cauri gadsimtiem var kļūt visai problemātiskas. Vārdam ‘garantēt’ nav reāla seguma.**

Nepareiza ir izglītības politika. Vēl 25 gadus pēc neatkarības atjaunošanas valsts un pašvaldības uztur un finansē pirmsskolas iestādes un skolas ar krievu mācību valodu, kurās nelikumīgi iepludināto kolonistu bērnu apmācība un audzināšana notiek krieviski šovinistiskā mentalitātē, kas turpina Latvijas veidošanos par divkopienu valsti. Spiedienu un pretestību valsts izglītības sistēmas latviskošanai izrāda ne tikai Krievija, bet arī ES! Vecās ES dalībvalstis nesaprot un negrib saprast šo absurdo un bīstamo situāciju un pieprasa ātrāku okupētājvalsts militāristu un civilo kolonistu integrāciju. Taču, lai integrācija būtu sekmīga, tā jāsāk vismaz jau ar latvisku bērnodrāzi. Saeimas deputāti un valsts vadītāji pakalpigā tuvredzībā ar to samierinās un cenšas šo stāvokli saglabāt bezgalīgi ilgi. Bieži dzirdam, ka Rīga ir kļuvusi krieviskāka. Tas ir mūsu kopējs - vēlētāju, likumdevēju un valsts vadītāju bezmugurkaulainās nacionālās bezatbildības rezultāts. „**Kādēļ tagad izglītības ministre Mārīte Seile ir pret to, lai no 2018. gada visās skolās mācības notiktu tikai latviski?**”, jautā siguldiete Asja Turka.

Iespējams, ka ministre nav lasījusi dzejnieka Ausekļa padomu:

„Ja cerēt gribi, draugs, uz brīvību
Un sīkstu, nemirstīgu tautību,
Tad noej klausīt latvju skolas sienās
Kā jauno audzi māca šinīs dienās.
Ja dzirdi šādus vārdus: tēvija,
Un mīlā, dārgā, svētā Latvija,
Tad cerēt vari gan uz brīvību,”

Par mūsu valsts glēvumu liecina pieeja Āfrikas imigrantu uzņemšanas problēmai. 1940. gadā latviešu īpatsvars Latvijas iedzīvotāju kopumā bija 81%, bet PSRS okupācijas rezultātā tas ir samazinājies līdz 61,4% 2014. gadā un ir mazākais pamattautības īpatsvars starp visām 28 ES dalībvalstīm. Igaunijā tas ir 69%, bet visās pārējās vēl daudz lielāks: 7 valstīs – virs 95%; 8 valstīs – virs 90%; 5 valstīs – virs 85%; 5 valstīs – virs 80%; 1 valstī – virs 75%; Pieprasīt, lai Latvija un Igaunija uzņem bēgļus ar svešu mentalitāti, neņemot vērā tajās pastāvošo situāciju, kad ir apdraudēta pašu pamattautību identitātes saglabāšana, ir negodīgi un politiski amorāli. Neuzdrošināšanās un nespēja argumentēti atteikties no imigrantu uzņemšanas liecina par Latvijas pārstāvju nepietiekamu vēsturiskās situācijas izpratni, par nacionālās pašapziņas, pašcieņas un atbildības trūkumu.

Imigrantu masveida uzņemšan ES valstīs ir nepareiza, neperspektīva un kaitīga rīcība. Tā neatrisinās nevienu iedzīvotāju problēmu pašās izceļotājvalstīs, bet bīstami palielinās Eiropas civilizācijas apdraudējumu. Tā neapturēs ieceļotāju lavīnu, bet tieši pretēji – sekmēs tās palielināšanos.

Postā vai briesmās nonākušiem cilvēkiem palīdzēt vajag. Taču tas jā dara ar ilgtspējīgiem pasākumiem pašā cietušo dzīves reģionā – afrikāņiem Āfrikā, čukčiem vai eskimosiem aiz polārā loka, bet man kā latvietim – Latvijā. Āfrikas bēgļiem patvērums jāatrod piemērotā Āfrikas valstī vai no kādas valsts atpirktā teritorijā, radot viņu dzīvesveidam un reliģiskajām vajadzībām atbilstīgu vidi un apstākļus, radot iespēju patverties, izglītoties un pašiem sevi uzturēt, nevis Eiropā, kur tie rada diskomfortu un problēmas gan uzņēmējvalstīm, gan sev, būdami spiesti dzīvot atšķirīgos klimatiskajos apstākļos, bēgļu nometņu saspīestībā, bez vietējās valodas zināšanas, bez iespējām atrast piemērotu darbu un brīvi piekopt savas tradīcijas un reliģiju. Tādi apstākļi neizbēgami rada noziedzības pieaugumu un spriedzi starp pamatiedzīvotājiem un ieceļotājiem. Neviena Eiropas valsts nav spējusi ne atrisināt šīs problēmas, ne apmierinoši kontrolēt ar tām saistīto procesu gaitu. Tas neizdosies arī Latvijai.

Latvijā sāpīgs ir jautājums par lauksaimniecībā izmantojamo zemi. Līdzšinējā agrārā politika ir bijusi postoša latviešu nācijas pastāvēšanai un attīstībai. Par prioritāti izvirzot industriālās lauksaimniecības attīstību, ir notikusi mazo un vidējo zemnieku saimniecību skaita krasa samazināšanās un lauku depopulācija. Parakstot Brīvās kapitāla kustības līgumu bez atrunas, ka lauksaimniecībā izmantojamā zeme (LIZ) drīkst piederēt īpašumā vienīgi Latvijas Republikas pilsoņiem, esam degradējuši nācijas un valsts galveno pamatu. Kas tad ir zeme?

„Zeme, zeme – kas tā zeme,
Ko tā mūsu dziesma prasa?
Zeme tā ir valsts.
Mēs gribam savu latvju dvēseli!
Mēs gribam savu latvju mēli!
Mēs gribam savu latvju zemi!
Mēs gribam brīvi!
Brīvē mēs gribam savu dzīvi!
Un to mēs gūsim!”
/Jānis Rainis/

Bet mēs, latvieši, jau esam par grašiem iztirgojuši simtiem tūkstošus hektāru savas tēvzemes personām bez Latvijas pilsonības, tātad arī bez pilsoniskās atbildības. Pēc plašsaziņas līdzekļos sniegtās informācijas izpārdotās LIZ platība ir ap 10%, bet pēc deputāta A. Kāpsta vērtējuma – līdz 54%. Cik īsti, to nespēj pateikt neviens. To savulaik nevarēja pateikt pat Valsts Zemes dienesta vadītājs Guntis Grūbe: „**Mums nekad nav bijis politiska uzstādījuma noskaidrot, vai zemes īpašnieks ir pilsonis, vai nepilsonis, vai pastāvīgais iedzīvotājs, jo Ministru kabineta noteikumi par kadastra vešanu tādu šķirošanu neparedz.**” („LA”, 12.02.2002.)

Par nožēlošanu, Latvijas Zemes fondu atvērām nevis 1991. gadā, bet tikai 2015. gada 1. jūlijā, kad brīvas zemes sen vairs nav. Kā nosaukt situāciju, kad valsts vadītāji nezina un neinteresējas par izpārdotajām platībām – kam un cik? Piemēram, uz Valsts prezidentam Andrim Bērziņam nosūtīto atklāto vēstuli saņēmu atbildi: „Latvijas Valsts prezidenta

kanceleja ir saņēmusi Jūsu 2012. gada 29. maija elektronisko iesniegumu par zemes resursu izmantošanu Latvijā. Pateicamies par pausto viedokli, tas ir nodots padomniekiem izmantošanai darbā. Informējam, ka iesniegumā norādītie jautājumi **nav Valsts prezidenta un Valsts prezidenta kancelejas kompetencē. Zeme ir būtisks valsts resurss**, konkrētu priekšlikumu izstrāde un realizācija ir izpildvaras institūciju kompetencē. Vēršam uzmanību, ka daži no Jūsu ieteikumiem nav tiesiski demokrātiskā valstī, kā arī nav savienojami ar Latvijas dalību Eiropas Savienībā. Ar cieņu, Edgars Pastars Valsts prezidenta likumdošanas un juridiskais padomnieks.” Kā redzam, zemes jautājums neesot Valsts prezidenta kompetencē un viss turpinās pa vecam.

„Pieķērušies mazajam zemes stūrītim, jūs pieķersities arī visai mūsu zemei, tēvuzemei; jūs mācīsities arī to cienīt un mīlēt; jūs centīsities ar to iepazīties un gribēsiet to kopt, glabāt un sargāt kā savu dārgāko mantu”, tā tautu centās iedvesmot Kārlis Ulmanis.

Uz manu Zemkopības ministrijai nosūtīto priekšlikumu pie 400 pagastu centriem veidot brīvzemnieku ciematus jaunām ģimenēm, katrai bez maksas iedalot 5 ha aramzemes un 2 ha meža (valstī kopā 100000 ha aramzemes un 40000 ha mežu), ar vismaz 50 sētām vienā pagastā, ZM parlamentārā sekretāre D. Lucaua atbild: **„Jautājumā par zemes piešķiršanu mūžīgā lietošanā informējam: Latvijā valsts nevar piešķirt pilsoņiem 100000 ha lauksaimniecībā izmantojamo zemi (LIZ), jo saskaņā ar Valsts zemes dienesta datiem (pēc situācijas uz 01.01.2011.) valstij pieder tikai 6497,7 ha LIZ, bet pašvaldībām – 8273,6 ha LIZ. (2012.g.26.11.)”**

„Latvijas Avīze” informē: „Valsts zemes dienesta Nekustamā īpašuma formēšanas departamenta zemes reformas procesu nodaļas vadītāja Judīte Mierkalne vēsta, ka **fondā zemes reformas pabeigšanai atlikuši 4216 zemes gabali 12458,16 ha kopplatībā**. Taču vidējā zemes gabala platība esot niecīga - 2,95 ha., turklāt šie zemes gabaliņi izkaisīti pa dažādām lauku novadu un pagastu vietām.

Lūk, tāda ir situācija, un, kā no atbildēm var secināt – tur neko nevar darīt! **Lauku apdzīvotības problēmu risinošs jauno ģimeņu skaits zemi dabūt nevar.**

1935. gadā lauksaimniecībā bija nodarbināti **801000** darba spējīgo. Darbs laukos bija visiem, neviens badu necieta un noskrandis nestaigāja. Lauki saražoja pietiekami valsts iekšējam patēriņam un eksportam. Kā rakstīja vēsturnieks Edgars Andersons: **„Latvija plauka un ziedēja, un latviešu tauta brīvos apstākļos bija sasniegusi vēl gadsimtos nepiedzīvotu garīgās un saimnieciskās labklājības līmeni.”** 2010. gadā Latvijā **uz vienu valsts iedzīvotāju** ražoja lauksaimniecības produkciju tikai par **441 latu jeb 53% no 1938. gadā ražotā.**

Neesam mācījušies ne no pirmskara Latvijas pieredzes, ne arī no klimatisko apstākļu ziņā līdzīgajām ES dalībvalstīm. Pēdējos piecos gados Latvijā lauksaimniecībā nodarbināto skaits samazinājies no 82000 līdz 47000, bet prognozē, ka jau pēc dažiem gadiem lauksaimniecībā nodarbināto skaits saruks jau zem 30000, līdz ar to pavadošo bezdarba pieaugumu, lauku depopulāciju un emigrāciju. Dzimstība ir 1,1 bērns uz vienu mūsu valsts sievieti, bet vajadzētu vismaz 2,2 – 2,3. Zināms, ka vēsturiski visaugstākā dzimstība vienmēr ir bijusi laukos. Pirmskara Latvijā tika uzceltas **373 jaunas**, bet pārbūvētas un atjaunotas 587 skolas, turpretim mēs pēdējos gados **267** skolas esam likvidējuši. Ir

pēdējais laiks par lauku apdzīvotības problēmu sākt domāt nopietni un rīkoties nopietni. Uz to norāda arī profesors Andris Špats:

„Mums svarīgs ir A. Šveicara pierādījums, ka atraujot cilvēkus no savas zemes, tie nonāk atkarības un pakļautības situācijā, kas saistīta ar arvien paplašināto rūpniecisko ražošanu. Šie cilvēki ir faktiski smagi psihiski traumēti, jo zaudējuši dabīgo saiti ar Zemi – māti barotāju. Tas nozīmē, ka pilsētu vide faktiski ir nedabīga brīvā cilvēka eksistencei. Mūsdienų cilvēks kļuvis par darba un pienākumu vergu, kuram nav vairs vēlme garīgi pilnveidoties, izzināt Pasauli, bet interesē tikai atslābināšanās un prasta izklaidēšanās, turklāt tāda, kas neprasa garīgo spriegumu. Savukārt sabiedrība ietekmē pakļauto personību tik ļoti, ka tā pat nevar vairs pastāvēt un to redzam visi, ka Latvijā plaši novadi nu jau ir tukši no kādreizējās kulturālās tautas. Tas pēc A. Šveicara filozofijas ir – **amorālas valsts degradējošās ietekmes rezultāts uz Vidi kopumā – Daba un brīvais cilvēks uz Zemes tiek iznīcināti.**” Brīvzemnieku projekta realizācija būtu nopietns solis lauku atdzīvīšanai, daļu jauno cilvēku pievēršot normālam dzīvesveidam.

Nav dzirdēts, ka pie Saeimas, Valsts prezidenta institūcijas vai Ministru kabineta būtu noorganizēta un darbotos kāda tautai sadzirdama kompetenta komisija agrāro un demogrāfisko problēmu risināšanai, kura izskatītu ierosinājumus pēc būtības. Ja tāda rastos, tās pirmais uzdevums būtu noskaidrot un sniegt sabiedrībai informāciju:

- 1. Cik hektāru lauksaimniecībā izmantojamās zemes (LIZ) un mežu ir pārdots personām bez Latvijas pilsonības.**
- 2. Cik Latvijā ir dažāda lieluma saimniecību un to LIZ platība (ha).**
- 3. Dažādā lieluma saimniecību ekonomiskie rādītāji (ražošanas izmaksas, peļņa vai zaudējumi, kredītsaistības, rentabilitāte, pastāvīgo darba vietu nodrošinājums rēķinot uz LIZ hektāriem).**
- 4. Tautsaimnieciskā atdeve (darba alga, neto ienese, nodokļi, darba vietas, demogrāfiskais pienesums, dabas vides ekoloģiskais aspekts, nacionālās audzināšanas, saimnieciskās un sabiedriskās kultūrvides un valsts teritorijas drošības aspekts).**

Latvijas nākotne ir mūsu jaunatnē. Tā būs tāda, kādu to audzināsim ģimenēs, skolās, ar deputātu un valsts vadītāju piemēru. Lai novērstu lauku depopulāciju, nopietna vērība būtu jāpievērš Mazpulku organizācijas darbības uzlabošanai. Šodien mazpulku darbība ir pamanāma tikai internetā, virtuālā formā. Sabiedrībai saredzamā un sadzirdamā izpausmē mazpulku esamību nejūtam, un dabīgi, ka daudziem rodas sajūta, ka tās vispār nav. Savā laikā par mazpulku virsvadoni tika minēts Valsts prezidents Guntis Ulmanis, taču atmiņas par viņa darbību vairāk saistās ar 25000 atvaļināto okupācijas armijas virsnieku un to ģimeņu paturēšanu Latvijā un iesaistīšanos hokeja biznesā.

Mazpulku **devīze bija – „Augsim Latvijai”.** Organizācijas galvenais uzdevums bija jaunatnes tuvināšana lauku dzīvei un darbam. Mazpulcēni kopa sējumu lauciņus, audzēja mājlopus un mājputnus, krāja kolekcijas, darināja rokdarbus un aktīvi piedalījās sabiedriskajā dzīvē. Mazpulku kustību K. Ulmanis uzskatīja par vispiemērotāko, lai audzinātu jaunatni patriotiskā garā.

Uzrunājot mazpulkus, **Kārlis Ulmanis** sacīja:

„Dzīve prasa un prasīs cīnītājus, bet šie nākamie cīnītāji, jau darbā rūdīti mazpulkos, būs tad cietāki kā pārbaudījumi, ko dzīvē viņiem uzliks, būs cietāki kā dzīve pati, - un dzīves cīņā paliks uzvarētāji”.

Uzrunājot jaunatni, **Kārlis Ulmanis** aicināja:

„Tēvijai pieķerieties ar visu savu jaunības dedzību, atdodiet tai vislabāko, kas jums ir. Ticiet ar nesalaužamu ticību tēvijas sūtības mirdzumam, ticiet tēvijas un tautas spēkam – un tad ejiet, celiet un vairojiet tēvijas godu un slavu.”

Uzrunājot mazpulku vadītājus, **Kārlis Ulmanis** uzsvēra:

„Gādājiet, lai jums izdotos jums uzticēto jauniešu sirdis un prātus pildīt ar augstiem ideāliem – ar tik augstiem, ka šie ideāli nevarētu tikt ne sasniegti, ne piepildīti, ne patērēti viņiem mazpulkos esot, bet, ka tos viņi paņemtu līdz turpmākās dzīves gaitās.”

Šādas patiesas un no sirds nākošas iedvesmojošas ideoloģijas garā izauga tā paaudze, kas latviešu tautas ilgas, tiesību apziņu uz brīvību un savu neatkarīgu valsti, iznesa cauri Baigajam gadam, leģionāru, nacionālo partizānu un okupāciju gadiem, līdz Atmodai un neatkarības atjaunošanai. Kādā mūsdienu skaidrojumā ir teikts, ka «Latvijas Mazpulki» ir viena no lielākajām bērnu un jauniešu sabiedriskajām organizācijām, kas darbojas Latvijas laukos un pilsētās. Biedrības „Latvijas Mazpulki” ideju caurauž un pamatu veido piecas vērtības. Pirmā vērtība – labi padarīts darbs. Otrā vērtība – izpratne par demokrātiju. **Trešā vērtība – latviskums un valstiska pašapziņa.** Ceturtā vērtība – sakopti Latvijas lauki. Piektā vērtība – ceļš uz Eiropu.

Lai par Mazpulku organizācijas darba rezultātiem varētu spriest pietiekami objektīvi, salīdzināsim. **1934. gadā Latvijā bija 377 mazpulki ar 5846 mazpulcēniem, bet 1939. gadā – jau 1100 mazpulki ar 44200 mazpulcēniem. Piecu gadu laikā mazpulku skaits bija gandrīz trīskāršojies, bet mazpulcēnu skaits pieaudzis vairāk nekā 7,5 reizes. 2013. gadā bija tikai 189 mazpulki ar 2500 mazpulcēniem.** Kā redzams, tagadējie skaitļi nerunā mums par labu.

Nelielu ieskatu par mazpulkiem sniedz rakstnieks Gunārs Birkmanis (2007. gada 18. septembrī):

„Satriecoši, par ko pārvēršas mūsu mazpulcēni. Ne formas tērpu, ne karoga, ne savas himnas vairs... Mazpulka tēva jubilejā ieradās („Pikšās” – A.L.) **garos dzeltenos** kā āfrikāņi **kreklus.** Runāja tikai par lielu biešu, kāpostu audzēšanu. Viņiem balvās dalīja mazus rokas kaplīšus: sak, kaplējiet dobes un tas jums ir viss!”

1938. gadā skolu beidzējiem valdība dāvāja grāmatu „Tev mūžam dzīvot, Latvija”, ar vēlējumu **„dzīvē sekot visām labām atziņām, ko esat skolā guvuši, turēt goda prātu, sargāt tikumu, mīlēt daiļumu un ziedot visus savus spēkus tēvijai – Latvijai”.**

Nacionālā pašapziņa tika ieaudzināta aizsargu, mazpulku un skautu organizācijās.

Mazpulki ir viena no iespējam atdzīvināt sabiedrisko dzīvi laukos.

„Latvijas Avīze” informē, ka Latvijas mazpulku valdes priekšsēdētāja **Randa Medne**, uzdāvinājusi zemkopības ministrei **Laimdotai Straujumai** mazpulku audzētus ķiplokus mazpulcēnu izšūtā linu maisiņā, atklāj, ka „diemžēl arvien vairāk mazpulku pulciņu vadītāju grasās no šā pienākuma atteikties. Skolotāji, kas vada mazpulkus, nodarbības slēpj aiz nosaukuma „vides pulciņš”. Citādi valsts to neatzīst par interešu izglītību un vadītās nodarbības neapmaksā. **Mazpulkiem trūkst finansiālā atbalsta no valsts un bieži vien arī no pašvaldību puses**, tā ka mazpulku vadītājiem par nodarbību vadīšanu var maksāt vien 45 latus mēnesī, bet dažkārt naudas trūkst pat šim nelielajam atalgojumam. It kā jau visi atzīst, ka mazpulki dara labas lietas, ka mūsu organizācijā bērni iemācās darbam, nākotnei un ģimenei noderīgas lietas, bet tas tiek aizvien mazāk novērtēts. Mazpulku vadītāja arī novērojusi, ka mazpulcēnos veidojas līdera spējas un reti kurš bijušais mazpulcēns dodas labākas dzīves meklējumos ārpus Latvijas. Lai segtu visas mazpulku pulciņu vadīšanas izmaksas visos reģionos, ik gadu vajadzētu ap 100000 latu stabilu finansējumu. No ZM mazpulki ik gadu saņem 3000 latu. Nākamgad organizācija cer saņemt vēl vismaz 16000 latu.”

„Mani satrauc mazpulku psiholoģiskais noskaņojums. Un skaidrs, ka mazpulki ir pasākums, kas jāatbalsta”, atzīst Zemkopības ministre un pieļauj, ka finansējumu varētu palielināt, taču diez vai izdošoties rast vairāk par 10000 latu.

Ilze Kļava, Druvas vidusskolas direktora vietniece ārpusstundu un projektu darbā, Mazpulku padomes priekšsēdētāja vietniece („LA”, 10.03.2015): „Kā Mazpulku priekšstāve gribētu piebilst, ka valstij būtu jāapzinās, ka šāda veida bērnu un jauniešu organizācijas ir ļoti nozīmīgas valstiskajai audzināšanai. **Mazpulkiem ir pieejams finansējums tikai pasākumiem, bet ne organizācijas ikdienas uzturēšanai.**”

No teiktā var secināt, ka mazpulki ir Latvijas valsts nākotnes šķietamība. Saeimai un valsts vadītājiem tie absolūti neinteresē.

Lai iepriekš minētos, arī neminētos, trūkumus novērstu, nepieciešama nacionāli pašapzinīga Saeima un valsts vadītāji. Līdzšinējā prakse pierāda, ka nevaram ievēlēt tādu Saeimu un līdz ar to izvirzīt atbilstīgus vadītājus. Piemēram, Saeima nespēj pieņemt likumu par atklātu Valsts prezidenta ievēlēšanu, aizbildinoties, ka tad uz deputātiem varētu tikt izdarīts frakcijas vai Saeimas vadītāju spiediens. Arguments neiztur kritiku: deputātiem nevis savstarpēji jābaidās, bet gan jāpierāda sava atbildība vēlētajiem. Tāpat, šķiet, ir pienācis laiks **Valsts prezidentu ievēlēt tautai**. Ir pienācis laiks **pieņemt mažoritāro vēlēšanu likumu**, kas stimulētu veidot lielas nopietnas partijas un nodrošinātu deputātu lielāku atbildību saviem vēlētajiem.

Neskatoties uz minētajām nerisinātajām, slikti risinātajām un neatrisinātajām problēmām mūsu valstī, pievienojos **Jūsu** uzstādījumam, ka: „**Darīsim visu, lai arī mūsu bērni un bērnu bērni varētu lepoties ar to, ka viņi ir latvieši!**”

Novēlu Jums, augsti godātais Prezidenta kungs, pirmā kārtā kļūt par latviešu tautas prezidentu un caur tās pastāvēšanas un attīstības tiesību nodrošināšanu veicināt visas Latvijas tautas labklājību, nevis otrādi.

Kā tas būtu praktiski jāsaprot, Latgales apciemojuma laikā skaidroja Kārlis Ulmanis:

„Mums nav iebildumu, ka mūsu svešautieši dara visu, lai vairotu slavu viņu valstij. Mums nav nekā pretim, ka viņi paliek pie savas valodas un ka viņi neatsakās no savām īpatnējām paražām un tikumiem. Bet mēs prasām, lai katrā laikā – tagad un visā nākotnē – mūsu Latvijas pavalstnieki – svešautieši pirmā vietā stādītu un turētu Latviju – lai viņi strādātu un pūlētos Latvijas garā. Visiem viņu darbiem jābūt vērštiem uz to, lai vispirms nāktu labums tai valstij, kuras aizsardzību un kuras likumu labumu viņi baudīs, šeit dzīvodami.”

Pozitīvā izeja no pašreizējās nacionālās un ekonomiskās krīzes, neatkarīgi no etniskās piederības var būt tikai viena – visiem kopā jāceļ latviska Latvija un vienīgi šis mērķis var būt patiesas un ilgtspējīgas konsolidācijas izejas punkts un pamatakmens. Jākonsolidējas vienotam mērķim – latviskai Latvijai. **Jo bez latviskas Latvijas nebūs Latvijas.**

Kārlis Ulmanis, lai arī ne Saeimas un tautas ievēlēts, kļuva par savas tautas prezidentu. Par tādu viņu padarīja nacionālā pašapziņa, no tās izrietošā pašcieņa un atbildība. Esmu pārliecināts, ka latviešu tautas vairākums jau vismaz 25 gadus gaida tādu prezidentu. **„Valsts ir tik liela, cik liels ir tās prezidents,”** domā Māra Zālīte.

Novēlot Jums, godātais Valsts prezidenta kungs, kļūt par latviešu tautas prezidentu, cerībā un cieņā, Andrejs Lucāns

9.08.2015.

Andrejs Lucāns, Burtnieku nov., Burtnieku pag., z/s "Bušas", Valmieras raj., LV – 4206, e-pasts: andrejslugans@inbox.lv, k.t. – 6 42 00205